

Chương 13

Mi Lâm đương nhiên không tin vào những lời vừa rồi của Mộ Dung Cảnh Hòa, nhưng thấy hắn nói như vậy trước mặt bao nhiêu người, mắt cũng không chớp như rất nghiêm túc, thì vào thời khắc đó con tim nàng vẫn đập nhanh lạ thường. Song cho dù thật hay đùa đi nữa thì câu nói này vẫn nói lên một điều, đó chính là lúc này hắn không hề có ý lấy đi tính mạng của nàng. Nhận ra điều đó nàng thở phào nhẹ nhõm, cũng không chống cự nữa. Hắn thích nói gì thì mặc đi.

Sau đó, nàng nhìn thấy Việt Tàn bị tóm lại. Thật ra thì nói bị tóm cũng không đúng, dù sao theo tính cách của tên nhóc này, cho dù lúc rời đi không gọi cậu ta đi cùng thì kiểu gì cậu ta cũng đuổi theo. Vì vậy mà từ sau khi Mộ Dung Cảnh Hòa nói cho phép sau này đi theo tháp tùng hắn, cậu nhóc lập tức cười tươi rạng rỡ khiến nàng không còn cảm thấy bất an nữa.

Nồi niêu được cho lên bếp, mùi thịt kho ướp lập tức bay khắp căn phòng.

Tiếp đó lại thêm ba chiếc bếp và ba niêu lớn nữa, sau khi Mộ Dung Cảnh Hòa cầm đũa gấp ăn một miếng thịt thì những tùy tùng kia cứ năm người một lò ngồi lại mới bắt đầu động đũa.

Bây giờ mà đi hấp màn thầu, thổi cơm thì không kịp nữa nên Trịnh Tam liền nhào bột cắt thành mì sợi, nhúng mì sợi vào canh thịt, lấy đó làm món ăn chính. Đừng nghĩ rằng bình thường Mộ Dung Cảnh Hòa áo gấm ngọc thực, hôm nay ăn mì trộn như này cũng không hề tỏ ra kiêu kỳ. Ăn xong, phái Hồ Dực bảo vệ Việt Tàn, sau đó liền kéo Mi Lâm trở về phòng của nàng.

Mi Lâm trong lòng bỗng cảm thấy có điều gì đó khác thường.

Quả nhiên, vừa đóng cửa phòng lại, sắc mặt của Mộ Dung Cảnh Hòa ngay lập tức trầm xuống, ánh mắt vừa lạnh nhạt lại thâm hàn, còn phảng phất cảm giác như xa như gần khó nắm bắt. Mi Lâm đang do dự không biết nên quỳ xuống hay mặt dày tiến đến nói lời ngon tiếng ngọt với hắn, thì đã thấy hắn lạnh nhạt nói: “Sao, do rời khỏi Âm Xưởng quá lâu, hay là bản vương quá sủng ái nàng mà đến quy tắc cũng quên hết rồi sao?”

Mi Lâm sững sờ, thuận theo bản năng quỳ xuống, ánh mắt nhìn nền đất màu đen chắc nịch bên dưới, trong đầu trống rỗng, cũng không biết nên nghĩ cái gì. “Phản bội tổ chức, tự ý rời khỏi, đáng tội gì?” Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn người con gái quỳ ở bên dưới, bước lại gần, mãi đến cạnh nàng mới dừng lại.

Thì ra mấy hôm nay Mộ Dung Cảnh Hòa dồn hết sự chú ý vào việc truy tìm Mi Lâm và lang trung chốc đầu, trong lòng luôn là cảm giác tủi thân, khủng

hoảng lẫn cảm phần khi đột nhiên bị người khác bỏ rơi, cũng chẳng có tâm tư để nghĩ đến những chuyện khác. Sau đó, tại thời khắc phá cửa đi, những cảm xúc đè nén mấy ngày nay của hắn đạt đến tột độ, mạnh mẽ như gió tuyết thét gào ngoài kia vậy. Nhưng cũng tại giây phút nhìn thấy Mi Lâm, sự mạnh mẽ quyết liệt đó lại trở thành bất lực. Cuối cùng hắn đã nhận ra mình đang làm những gì.

Trong khoảng thời gian nhạy cảm này hắn lại dẫn Hồ Dục Thập Thất Kỳ từng khiến quân địch chỉ nghe tên đã khiếp sợ này để truy đuổi một người con gái. Hắn lại bỏ mặc Mục Dã Lạc Mai một mình ở vương phủ. Thậm chí còn kinh động dân chúng, phong tỏa Kinh Bắc, khống chế Dệp Thành...

Hắn đã không còn giữ được tự chủ vốn có.

Sau khi Mộ Dung Cảnh Hòa nhận ra được điều này, hắn cũng biết có một mối nguy hiểm đang chờ mình phía trước. Lý trí nói cho hắn biết, người con gái này không đúng, cô gái có thể cùng hắn kề vai sát cánh không thể nào là nàng được. Hắn chắc chắn, bản thân hắn có thể sủng ái nàng thì đương nhiên cũng có thể vứt bỏ nàng được. Hắn lập tức tự biện minh lại với chính mình.

Mi Lâm nhìn xuống đôi giày gấm xanh thêu hoa chìm dính tuyết ướt sũng của hắn, nhất thời cảm thấy rối loạn, cũng không rõ là sầu não, đắng cay hay hạnh phúc. Hắn vạch rõ giới tuyến để giới hạn địa vị của hai người, nhưng sao lại vẫn đi đôi giày bệt trong phòng vội vã ra ngoài truy tìm nàng giữa trời phong ba bão tuyết?

Đúng lúc nàng chuẩn bị đưa tay ra định lau khô mũi giày cho hắn thì Mộ Dung Cảnh Hòa lại một lần nữa nói những lời khiến hi vọng vừa mới le lói trong nàng hoàn toàn tắt ngấm.

“Bản Vương không phạt nàng. Bản Vương vẫn cưới nàng. Nhưng nàng phải biết rằng mình vẫn là con gái của kỹ nữ, cho dù được gả vào vương phủ thì cũng chỉ là thiếp thất, ngôi vị chính phi hay trác phi đều không liên quan gì đến nàng cả.”

Mi Lâm ngược đầu lên, đây là lần đầu tiên nàng chính thức nghe thấy có người đề cập đến thân thế của mình, nàng không hề để tâm đến là thiếp hay là phi, ngôi vị đó cũng đâu có liên quan gì đến nàng. Nhưng hắn nói nàng là con của kỹ nữ, chính xác hắn có nói như vậy.

Mộ Dung Cảnh Hòa đang chăm chú để ý những phản ứng của Mi Lâm, thế nên đúng lúc chạm phải ánh mắt khát cầu nàng nhìn hắn, đang suy tư xem điều gì hàm ẩn trong đôi mắt đó thì thấy nàng nắm lấy vạt áo mình.

“Mẹ thiếp ở đâu?” Mi Lâm dùng ngón trỏ viết xuống nền đất mấy chữ.

Không ngờ rằng nàng quan tâm lại là chuyện này, Mộ Dung Cảnh Hòa neho mắt lại, lồng ngực phập phồng, bất giác vung chân đá văng bàn tay của nàng ra,

quay lưng đi về phía giường. Sau khi cởi áo ngồi xuống mép giường hắn mới quay ra nhìn người con gái vẫn tư thế quỳ như thể đang chăm chú nhìn mình.

“Nàng lấy thân phận gì hỏi bản vương?” Hắn cười nhạt.

Mi Lâm ngỡ ngàng giây lát, ép bản thân mình hồi tưởng lại từng câu từng chữ hắn nói lúc trước, cố dồn nén sự đau đớn khôn nguôi ở trong lòng xuống, một lần lại một lần tự nói với mình... thiếp thất... thiếp thất.

Sau đó, nàng từ từ đứng dậy, bộ dạng phục tùng bước đến bên giường, ngẩng đầu nhìn hắn, sắc mặt tươi như hoa.

Nàng giúp hắn cởi giày tháo tất, đặt đôi bàn chân lạnh cóng của hắn lên trên chiếc giường ấm. Nàng bước lên giường, xoa bóp vai cho hắn. Nàng để hắn áp sát vào trước ngực mình, thân mật nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt khô ngô, hôn lên môi lạnh lẽo của hắn. Nàng đang làm tất cả những gì mà một thiếp thất đáng phải làm. Nàng... nàng chỉ muốn biết một điều, rằng thật ra nàng vẫn có một người thân.

Nhìn thấy Mộ Dung Cảnh Hòa như đã vào giấc ngủ, Mi Lâm cẩn nhẹ môi dưới, nhẹ dàng quay mặt sang một bên. Không ngờ rằng một cánh tay bất ngờ đưa ra đón lấy giọt nước lăn xuống từ cằm nàng. Nàng giật mình đưa tay áo lên lau mặt, khi ngoảnh mặt lại đã nở nụ cười ôn nhu nhìn người phía sau mình.

Ánh mắt Mộ Dung Cảnh Hòa lúc này như có mưa giông chớp giạt. Hắn nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay thấm ướt nước mắt nàng của mình, sau đó nhắm mắt lại, lồng ngực co lên mãnh liệt, giống như sự tức giận đè nén lâu ngày sắp được giải phóng. Mãi hồi lâu hắn mới buông tay nhưng lại đột nhiên lại len vào vạt áo Mi Lâm, sau đó lật ngược người lại đặt mình trên cơ thể nàng.

“Ta sẽ cho người đi điều tra.” Hắn nhìn vào đôi mắt tĩnh lặng ôn thuận của Mi Lâm, nói. Đồng thời đưa tay tháo dây lưng của nàng, khẽ luồn vào bên trong, khẽ vuốt ve nơi khiến bất cứ nam nhân nào cũng mê mẩn của nàng.

Khi bàn tay rắn chắc mà thô ráp chạm cơ thể Mi Lâm, nàng không tự chủ được co mình lại. Sự đau đớn của lần đầu khắc cốt ghi tâm, những lần sau đó cũng bị đối xử không chút nào thương tiếc, với những hành động này nàng đã có một sự sợ hãi mang tính phản xạ. Vì vậy mà Mộ Dung Cảnh Hòa cũng không làm gì thêm nữa, chỉ dày vò một hồi, cảm nhận những phản ứng thành thực từ cơ thể nàng liền vui vẻ, sau đó ôm nàng vào lòng mà ngủ.

Đương nhiên nàng không biết, Mộ Dung Cảnh Hòa thật ra rất hận sự phục tùng giả dối mà nàng biểu hiện, nhưng hắn càng không muốn lưu lại những vết tích ân ái của hai người tại một dịch quán chung chạ, đầy người qua kẻ lại như thế này.

Mặc dù, hắn kỳ thực rất muốn.

Về đến Kinh Bắc vương phủ, Thanh Yến liền lập tức chuẩn bị cho hôn lễ. Vì sớm chuẩn bị từ trước, nên bây giờ cũng không có gì vội vàng.

Thời gian này Mộ Dung Cảnh Hòa bận rộn một cách lạ thường, cũng không biết đang làm những việc gì, còn đem cả Việt Tàn theo cùng, khó khăn lắm mới gặp mặt được vài lần.

Mi Lâm vẫn ở căn phòng trước đây, vẫn là Đệ Đường bên cạnh hầu hạ. Lang trung chốc đầu thì không cùng nàng quay lại nữa, Mộ Dung Cảnh Hòa đã phái người tiễn ông về quê nhà. Mộ Dung Cảnh Hòa cũng đem miếng ngọc Thi Quý từng đeo phái Thanh Yến tặng lại cho ông, nói Thần Y dùng ngọc chữa bệnh cho hấn, nay hấn lấy ngọc làm quà báo ân.

Lang trung chốc đầu về nhà rồi. Ông với nàng chẳng phải thân thích, cũng không có lý do gì vì nàng mà ở lại đây cả. Dù sao ông cũng không hề thích Kinh Bắc, cũng biết rằng Mi Lâm không thể tiếp tục giúp mình dưỡng ngọc được nữa, cho nên cũng bỏ luôn ý nghĩ đó. Trước khi ra về có gặp qua Mi Lâm nhưng cũng không nói năng gì thêm.

Mi Lâm đột nhiên hiểu ra lang trung chốc đầu không chữa được cho nàng, nếu không thì theo tính cách của ông, nhất quyết sẽ không cố ý dúi dẳng hay làm khó người khác.

Nhìn cỗ xe ngựa chở lang trung chốc đầu khuất bóng dần trong làn tuyết trắng, nàng dường như cũng nhìn thấy tính mạng mình đang dần dần biến mất theo vậy. Chỉ là như thế này cứ bàng quan giống như đang xem chuyện của người khác vậy. Mi Lâm thiết nghĩ, có lẽ mình nên chuẩn bị sẵn dần đi thôi.

Nàng muốn sống, nhưng nàng không hề sợ chết.

Mộ Dung Cảnh Hòa cưỡi ngựa cũng bắt đầu khởi hành trong cơn mưa tuyết, nàng ngồi phía trước hấn, thôi không suy nghĩ linh tinh, sau đó chuyển mình nghiêng người áp sát vào ngực hấn, hấn liền dùng áo choàng trùm kín ôm nàng vào gọn trong lòng.

Nếu như có thể sống đến mùa xuân năm sau thì cũng đã rất hạnh phúc rồi. Cảm nhận được sự ấm áp của cơ thể hấn, ánh mắt nàng lại một lần nữa hiện lên đôi cánh hy vọng, giây phút đó Mi Lâm cảm thấy mình thật hạnh phúc. Nàng nghĩ, có lẽ nàng còn có thể nhìn thấy những bông hoa xuân tháng Hai của vùng đất Kinh Bắc bấy lâu nay vốn đã khắc sâu trong ký ức, phủ khắp đất trời một màu đỏ tươi...

Tươi như bộ hỉ phục nàng đang cầm trong tay vậy. Màu sắc này đáng nhẽ một người thiếp thất bình thường không được mặc... Bộ hỉ phục này chắc là chuẩn bị cho người con gái khác.

Tuy rằng hiểu rõ trong lòng, nhưng Mi Lâm vẫn yêu cầu Đệ Đường giúp mình mặc bộ giá y đó. Mấy tiếng nữa là đến giờ bái đường rồi, nàng còn phải trang điểm nữa. Có lẽ ngênh cười một thiếp thất vốn chẳng có gì to tát, không cần thiết phải long trọng, nhưng đối với nàng cho dù là thê hay là thiếp, thì cũng chỉ có một lần. Người khác có coi trọng hay không nàng chẳng để tâm, còn nàng thì không thể không coi trọng, chỉ tiếc rằng tại thời khắc quan trọng như thế này, bên cạnh đến một người thân cũng không có.

Vừa mới mặc xong y phục đã nghe thấy cánh cửa vang rầm một tiếng, Mục Dĩ Lạc Mai đứng ở bên ngoài nhìn nàng với ánh mắt băng hàn. Không, chính xác là nhìn bộ giá y trên người nàng thì đúng hơn. Sau khi xác định không phải trò đùa, sắc mặt nàng ta dần lạnh băng, tay nắm chặt lên thanh kiếm cạnh sườn, soạt một tiếng rút một nửa ra khỏi bao, nhưng lại thu về, quay mặt bỏ đi.

“Người đừng mơ có thể thành thân với huynh ấy.” Giọng nói quả quyết như một lời nguyện rủa ấy cứ thế tan dần trong gió tuyết.

Mi Lâm rũ mắt ngồi xuống trước gương, đợi người đến giúp mình trang điểm.

Mộ Dung Cảnh Hòa đến.

Hắn vẫn mặc thường phục, không hề có chút vui mừng nào của một người sắp bái đường cả. Mi Lâm im lặng nhìn hắn vẫy tay cho Đệ Đường lui xuống, cũng cho thị nữ đến giúp nàng trang điểm lui ra ngoài hành lang, không hề có chút phản ứng nào. Từ giây phút Mục Dĩ Lạc Mai xuất hiện nàng cũng biết rằng hôn lễ này không thể nào tiếp tục, cho nên bây giờ... cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

“Ta nhận lời với Lạc Mai sẽ không thành thân với nàng.” Mộ Dung Cảnh Hòa nói.

Nàng cúi thấp đầu, cũng không biết khi hắn nói câu này biểu tình như thế nào, có lẽ có chút cắn rứt... cũng có lẽ chẳng hề có gì. Nàng đưa tay tháo dần giá y trên người mình. Bộ giá y này vốn chẳng phải thuộc về nàng, còn chưa mặc ấm thân, cởi ra cũng chẳng có gì không lẽ, cũng như hắn đối với nàng mà thôi.

“Không cần cởi ra. Nàng ấy không cần bộ giá y này nữa, ta sẽ cho người làm bộ khác cho nàng ấy.” Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn phản ứng không chút lưu luyến của nàng, trong lòng bỗng dậy lên một sự khó chịu, nhưng vẫn cố đè nén xuống, tiếp tục nói mục đích của mình khi đến đây: “Ta và nàng ấy sẽ chọn ngày khác thành thân, hôm nay... hôm nay sẽ chủ trì cho nàng và Thanh Yên bái đường.”

Tay run lên, nút thắt bên eo bỗng rối rắm thành một nút thắt chết. Mi Lâm ngược mắt lên nhìn hắn, không dám tin, nàng cứ đinh ninh rằng mình nghe nhầm.

Sắc mặt vốn không chút sắc máu của nàng dưới sự phản sắc của bộ giá y càng trở nên trắng bệch, những mạch máu xanh nhạt ần ần hiện hiện, mái tóc dài trượt xuống bên dưới, mượt mà nhưng ảm đạm.

Mộ Dung Cảnh Hòa đưa mắt tránh đi, hình như cũng không dám đối mặt.

“Thanh Yên nhất định sẽ đối xử tốt với nàng...” Lúc nói câu này hắn đột nhiên cảm thấy yết hầu tắc nghẹn. Vậy là hắn không thể từ chối Lạc Mai, không thể từ chối một nữ tử trước mặt hắn vẫn tỏ ra cao ngạo, chí ít không nên vì một người... một người con gái không đáng tồn tại trong cuộc đời hắn mà chối từ.

Mi Lâm lần này đã nghe rất rõ. sắc mặt nàng không thể nào trắng hơn, nhưng tay vẫn không thể không chế được, run lên bần bật, đến mức muốn cầm lấy thứ gì đó ném vào nam nhân luôn tự cho rằng mình có thể bài bố người khác. Thế nhưng khi nàng nắm được hộp phấn trên bàn trang điểm lại chỉ đơn thuần nắm chặt trong tay mà thôi.

Sau đó, nàng đưa tay ra, di chuyển đến trước mặt Mộ Dung Cảnh Hòa.

Thuốc giải. Khi hắn nghi hoặc nhìn nàng, nàng dùng khẩu hình nói ra hai chữ này. Nàng biết với sự thông minh của hắn, hắn nhất định nhìn ra. Ý của nàng đã quá rõ ràng. Hắn đưa nàng thuốc giải, nàng sẽ thành thân với Thanh Yên.

Mộ Dung Cảnh Hòa hiển nhiên không ngờ rằng nàng lại đưa ra một sự trao đổi, không hề khóc lóc từ chối lời đề nghị này, hoặc là quán lấy hắn cầu xin như trong dự tính, tâm trạng hắn bỗng trở nên phức tạp, cũng không rõ là lạc lõng hay muộn phiền. Hắn ngờ ngàng, kìm chế sự bức bối trong lòng, cố gắng thể hiện rằng mình không hề quan tâm, lạnh nhạt nói: “Vẫn chưa có sẵn thuốc giải, nhưng ta sẽ cho người phối chế.” Thật ra, việc này vốn đã sớm thực thi rồi, chỉ là trước khi hoàn thành không muốn nói ra mà thôi.

Mi Lâm biết rõ người này tuy rằng khôn nạn, nhưng vẫn biết trọng chữ tín. Cười mỉm, nàng tiếp tục đưa ra yêu cầu.

Từ đây, ta và chàng không còn gì liên quan nữa. Ngón tay thon nhỏ chấm vào hộp son môi, viết lên tấm khăn tay dòng chữ này, giống như từng bông hoa mai hồng nở rộ.

Sắc mặt Mộ Dung Cảnh Hòa biến đổi rõ rệt, trầm xuống nhìn dòng chữ đó, gần như muốn dùng ánh mắt xé nát tấm khăn ra vậy. Mãi hồi lâu mới dịu lại,

đưa tay ra nắm lấy chiếc khăn tay vo tròn, ném vào bồn lửa, tỏ ra không quan tâm, nói: “Được, sẽ làm theo tâm nguyện của nàng.” Nói dứt lập tức quay lưng bỏ đi.

Mi Lâm vẫn giữ tư thế như cũ, cũng không quay ra nhìn hấn.

Đệ Đường và cô gái phụ trách trang điểm bước vào.

“Cô nương, còn trang điểm nữa không vậy?” Đệ Đường lưỡng lự hỏi. Nàng có võ công, Mộ Dung Cảnh Hòa nói chuyện cũng không cố ý nói nhỏ, đứng bên ngoài nên nàng ta đương nhiên nghe thấy hết.

Mi Lâm gật đầu, cúi xuống ngồi đối diện với gương trang điểm, nhìn vào trong chiếc gương đồng đó, thấy một cô gái mặt trắng bệch cũng đang nhìn mình, nhưng những đường nét nhọt nhọt đó dần dần bị vùi lấp đi, thay bằng một vẻ mặt hân hoan.

Không có trường bồi nào giúp nàng chải tóc, thế nên người trang điểm cho nàng cũng tiện thể chải luôn cho nàng, vừa chải vừa nói những lời chúc phúc.

“Một lược chải đến cuối cùng.”

“Hai lược chải đến đầu bạc.”

“Ba lược chải đến con cháu đông đầy..”

Mi Lâm bỗng thấy mắt mình dần dần nhạt nhòa đi.

Hấn nói nàng là của hấn, cả người nàng là của hấn. Hấn nói ngoài hấn ra, nàng không được lấy bất kỳ ai khác...

Thảm xanh bàn hoa được trang trí khắp hi đường, đồng tâm kết được khoác trên mình Thanh Yên.

Khăn trùm đầu được tháo xuống, Mi Lâm không mở mắt, nghe thấy những tiếng ca tụng. Đa phần là kinh ngạc vì sắc đẹp của tân nương.

Nét mặt nàng vốn không hề xấu, hôm nay lại được trang điểm kỹ càng, che lấp đi những nét nhọt nhọt thường ngày để lộ ra nét thanh thoát yêu kiều, tú lệ mảnh mai. Nàng biết làm thế nào để mình nhạt nhòa giấu đi sự tồn tại của mình, tất nhiên cũng sẽ biết cách làm mình trở nên lộng lẫy.

Hôm nay là ngày đại hỉ của nàng. Nàng đương nhiên phải là người con gái mỹ lệ nhất.

Nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, cũng như những tân nương khác, ánh mắt sáng trong có chút e thẹn, trước tiên là nhìn về tân lang đang đứng cạnh mình.

Đến tham gia hôn lễ tất nhiên là đều đến xem kịch, lúc này e rằng đang cười nhạo nàng và Thanh Yên. Nàng đương nhiên không để tâm đến những ánh mắt đó, nhưng từ ngày hôm nay trở đi, nàng và Thanh Yên là người một nhà rồi, làm sao có thể để cho những người kia cười nhạo hẳn.

Quả nhiên, ánh mắt đó của nàng, không chỉ khiến những người kia thấy hồ nghi trong lòng, mà ngay cả đến Thanh Yên cũng phải có phần sững sờ.

Thanh Yên mặc trên mình tân lang hi phục, thanh tú tuấn nhã, ánh mắt nhu hòa, nhìn cũng thấy giống một công tử con nhà quý tộc, đâu có giống một nô thi lợi hại của hoàng tộc đâu. Thấy nàng nhìn sang, ban đầu hơi ngỡ ngàng, sau đó mỉm cười đáp lễ, nụ cười đó ản ản có chút bi lương áy náy.

Mi Lâm mỉm cười, nụ cười khiến người khác phải rung động. Sau đó dưới sự dẫn dắt của người chủ trì, hôn lễ được bắt đầu.

Nhất bá thiên địa. Nàng nhìn ra những khách mời không hề một ai có thiện ý.

Nhị bá cao đường. Hai người không có cao đường, chỉ có chủ nhân, bá là Mộ Dung Cảnh Hòa. Nàng nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Mộ Dung Cảnh Hòa, ánh mắt khinh thường của Mục Dĩ Lạc Mai, còn có cả vẻ mặt ngạc nhiên vẫn chưa tin vào mắt mình của Việt Tần.

Phu thê giao bá. Bây giờ tầm mắt chỉ còn là khuôn mặt luôn giữ ở trạng thái cười mỉm của Thanh Yên, chỉ là trong nụ cười đó có kèm theo chút bi lương.

Bồng có một bóng người cao lớn vụt qua mép cửa, đột nhiên Mi Lâm chỉ cảm thấy người trầm đi, phút chốc mặt mũi tối tăm, chân khụy xuống, đúng lúc nàng nghĩ rằng sẽ mất mặt trước mọi người, thì Thanh Yên trong giây lát kịp thời đỡ lấy nàng. Chén rượu giao bôi cuối cùng không kịp uống, bàn tay của người thay thế đeo đai đồng tâm kết kia khẽ đỡ lấy nàng chậm rãi tiến vào động phòng. Nhìn bóng dáng hơi gầy phía trước, xét ra thì tính mạng nàng cũng chẳng còn được là bao, đương nhiên cũng không muốn làm lỡ dở đôi phương.

“A tỉ!” Sau đó là tiếng gọi hồn hên của Việt Tần, cậu ta chắc chắn không hiểu, vẫn đuổi theo phía sau.

Mi Lâm ngoảnh lại, nhìn cậu ta mỉm cười, nụ cười đó không hề bi thương, cũng không hề thâm lương. Một màu tuyết trắng ánh lại màu đỏ hồng trang, giống như một đóa sen nở rộ vậy, Việt Tần ngơ ngác, nhìn theo hai người khuất bóng, sau đó mới từ từ tỉnh táo lại.

A tỉ cam tâm tình nguyện mà. Tỉ ấy chắc chắn sẽ hạnh phúc.

Cậu quay lại nhìn nam nhân đáng lẽ phải là tân lang của ngày hôm nay, đúng lúc nhìn thấy chén trà trong tay hắn đã nát vụn thành nhiều mảnh, nước trà hòa

vào màu đỏ tươi của máu chảy xuống, nhiễm đỏ cả vạt áo nhưng khuôn mặt tuần mỹ ấy vẫn cương trực, hình như không hề cảm thấy đau.

Việt Tàn gãi đầu không hiểu.

Đêm về khuya, những tiếng động huyền ảo của hôn lễ cũng dần dần tan biến.

Mộ Dung Cảnh Hòa đi đi lại lại trong phòng như một con thú mất ngủ, trong đầu không ngừng nghĩ đến nét mặt kiêu diễm của Mi Lâm, nghĩ đến ánh mắt nàng lúc nhìn Thanh Yên, cả nụ cười khi nhìn Việt Tàn nữa. Từ đầu đến cuối nàng không thèm nhìn hắn đến một lần, có chăng may vô tình lướt qua cũng rất lạnh nhạt, không vui mừng cũng không tỏ ra tức giận, giống như với một người chẳng quen vậy. Thế nhưng khi nàng nhìn sang Thanh Yên lại nở nụ cười ôn nhu dịu dàng không hề che giấu.

Hắn chưa bao giờ biết khi ánh mắt của nàng không nhìn về phía mình, hắn lại không thể nào chịu được như vậy. Hắn không biết, vì trước đây ánh mắt nàng luôn nhìn về hắn. Cho dù biết rằng hắn cố ý dùng thuốc khiến mình bị câm, sau khi hắn vì Mục Dã Lạc Mai mà đánh nàng, ánh mắt của nàng cũng không hề rời khỏi hắn. Mãi đến... đến sáng hôm nay, sau khi nàng nói rằng từ nay hai người sẽ không liên quan gì nữa. Sẽ không liên quan...

Một sự bức bối khó chịu không biết phải diễn tả thế nào, kèm theo tâm trạng dồn nén đến đau đớn khiến Mộ Dung Cảnh Hòa không tìm chế được nắm chặt mép bàn bên cạnh cửa sổ, tay còn lại ấn lên bụng, nhẹ nhàng khom lưng xuống.

Từ giờ trở đi, hai ta không còn liên quan gì nữa. Câu nói đó cứ lặp đi lặp lại trong tâm trí hắn, kèm theo là ánh mắt khi nàng nhìn Thanh Yên, khiến cho lồng ngực hắn như muốn vỡ tung. Hắn bức tức hất văng tất cả những gì trên bàn xuống, ngược đầu lên lại nhìn thấy những cánh hoa mai đang nở rộ ngoài vườn, sắc mai như lửa đỏ, chiếu vào màu tuyết trắng trong đêm tối ảm đạm, vốn là cao quý thanh nhã, nhưng lại khiến hắn cảm thấy phiền, nổi bực bội trong lòng càng trào dâng, tung ra một chưởng, vài tiếng đứt gãy vang lên, cả mấy cành mai đỏ rụng xuống nền tuyết trắng.

“Sao vậy? Hối hận à?” Mục Dã Lạc Mai đứng bên ngoài cửa sổ lên tiếng, giọng nói lạnh lẽo đó ẩn chứa một sự lạc lõng mà người khác khó có thể phát giác được.

Mộ Dung Cảnh Hòa đứng đó không nói không rằng, nhìn sang khu phòng phía xa. Lạc Mai không còn giữ được sự bình tĩnh, đứng hẳn ra trước cửa sổ chăm chú nhìn nam nhân trước mặt gần giọng. Nàng không tin hắn đã thay lòng, chỉ ít nàng không tin hắn đã phải lòng người con gái tham sống sợ chết kia. Năm năm nay, mỹ nhân hắn cũng không thiếu, tài hoa xuất chúng đều có, cũng

không thấy hấn động tấm chân tình bao giờ. Hấn vẫn đang đợi nàng, sao lại thay lòng đổi dạ thích người con gái khác trong một thời gian ngắn như vậy được? Huống hồ lại là một gian tế từng hãm hại mình.

Mộ Dung Cảnh Hòa định thần lại, quay sang nhìn người con gái đã từng khiến hấn hy sinh tất cả để đánh đổi này, thấy sắc mặt vốn lãnh ngạo của nàng không biết từ bao giờ đã vương đôi nét ưu oán, thấy sự bất an trong đôi mắt khiến người khác phải hồn bay phách lạc ấy, lòng hấn bỗng bình tĩnh lại.

“Bản vương chưa hề hối hận vì những việc đã quyết định.” Hấn lạnh lùng nói. “Khuya rồi, nàng mau đi nghỉ đi.”

Nói xong, đột nhiên quay người, tiện tay lấy tấm áo choàng đi ra ngoài cửa.

“Gọi Thanh Yến lại đây cho ta, bản vương cần ra ngoài có việc.” Bước lên bậc thềm phủ đầy tuyết trắng, Mộ Dung Cảnh Hòa để mặc Mục Dĩ Lạc Mai vẫn đang đứng bên ngoài cửa sổ, nói với hộ vệ đằng sau.

Hộ vệ kia ngỡ ngàng trong giây lát, thần sắc bỗng chốc trở nên khó hiểu, nhưng không dám nói gì, chỉ đành nhanh nhẹn chạy đến phòng tân hôn thông báo.

Nếu xét về tân lang thâm nhất, thì thiên hạ này không ai thâm hơn Thanh Yến, đêm động phòng hoa chúc lại bị ép đi ra ngoài cùng chủ tử. Nếu như có chuyện gấp hay chính sự gì thì cũng đành, nhưng đây lại chỉ là muốn đi tuần tra việc phòng thủ và trị an của thành Kinh Bắc, tiện thể ăn sáng luôn ở bên ngoài.

Về vương phủ cũng đến giờ Mão, trong viện đã có người ra vào, Mộ Dung Cảnh Hòa lại giữ chân Thanh Yến lúc này đang muốn quay về phòng tắm giặt thay y phục, nói hấn có thể ở viện của mình giải quyết cũng được. Thật ra, để tiện hầu hạ hấn, Thanh Yến cũng có phòng riêng ở trung viện, sau khi thành thân mới chuyển sang chỗ mới.

Thanh Yến đâu phải không hiểu Vương gia đang nghĩ gì, nhưng trong lòng cũng thấy uất ức, vì thế mà cố ý tỏ ra không biết, vẫn với vẻ mặt không chút biểu tình thường ngày, nói: “Nếu như mãi không thấy về A Mi sẽ lo lắng. Nô tài về báo một câu, sau đó sẽ quay lại hầu chủ tử ngay.” Nói đến mấy từ cuối, hấn cố ý nhấn mạnh ngầm ý ám chỉ, ngài có là Vương gia cũng không thể bá chiếm thời kỳ tân hôn của thủ hạ như thế này chứ.

A Mi... Mộ Dung Cảnh Hòa chỉ cảm thấy lông mày khê giật, nhưng cảm giác khó chịu trong người thì ngày càng trở dậy, ấy thế mà lại không thể phát tiết ra ngoài, vì vậy sắc mặt càng trở nên tồi tệ.

Thanh Yên lễ phép cúi thấp đầu đứng đó cho nên không thấy được sắc mặt Mộ Dung Cảnh Hòa.

Mộ Dung Cảnh Hòa không vui nhìn hấn hồi lâu, cuối cùng thỏa hiệp vẫy tay cho phép hấn lui xuống. Một mình quay lại phòng, mãi đến khi thị nữ bưng thau nước nóng đến cho Mộ Dung Cảnh Hòa rửa mặt mới phát hiện ra lòng bàn tay vẫn còn găm mảnh sứ của chén trà tối qua. Không cho thị nữ giúp, hấn tự mình gỡ từng miếng từng miếng, nhìn những giọt máu đỏ tươi rơi xuống từ lòng bàn tay, hấn lại nhớ đến Mi Lâm với bộ giá y màu đỏ tú lệ mê hồn, khiến cho sự đau đớn càng trở nên dữ dội. Lấy tấm vải bó lại qua loa vết thương, hấn chuyển mình đi vào phòng trong lấy bản đồ Đại Viêm và các nước lân bang ra bắt đầu nghiên cứu tình hình chiến sự.

Chỉ còn hơn tháng nữa là đến Tết, trời đất lạnh căm, lòng người rời rạc, nếu như chiến sự mãi kéo dài thế này thì Đại Viêm sẽ gặp bất trắc mất.

Đúng lúc Thanh Yên về thay xong bộ y phục trở lại thì Mộ Dung Cảnh Hòa cũng ra quyết định.

“Hôm nay về kinh? Vậy hôn sự của Vương gia và Mục Dã Tướng quân thì tính sao đây?” Thanh Yên kinh ngạc, hấn cho rằng những toan tính trong khoảng thời gian này của Vương gia tất cả chỉ nhằm mục đích thành thân với Mục Dã Lạc Mai, đâu ngờ mục đích sắp đạt được, lúc này Vương gia lại quyết định về kinh phụng chỉ đi dẹp giặc ngoại bang.

Mộ Dung Cảnh Hòa tự dung bỗng thấy hai tiếng hôn sự sao mà chói tai đến vậy, bất giác gờm gờm nhìn sang Thanh Yên, ngữ khí bức bối: “Song thân của nàng ấy đều ở kinh thành, đương nhiên phải tổ chức ở kinh thành rồi.”

Thanh Yên hoài nghi nhưng không biểu hiện ra mặt, chỉ ồ một tiếng, đoạn xin cáo lui về chuẩn bị cho việc hồi kinh.

Mộ Dung Cảnh Hòa bỗng gọi hấn quay lại, lưỡng lự giây lát, đúng lúc Thanh Yên không đợi được định hỏi lại, thì lại nói với vẻ mặt như không có chuyện gì xảy ra: “Người vừa mới thành thân với... ừ... xa nhau lâu ngày quá cũng không hay, cho nàng ấy đi cùng luôn đi.” Hấn quả thật không có cách nào nói ra được hai chữ “thê tử” đó.

Thanh Yên cung kính nhận lời, sau khi quay lưng đi, cuối cùng cũng không kìm chế được sự nghi hoặc của mình, tự nhủ Vương gia ngài có quan tâm đến thê tử của nô tài thì cũng có chút quá hiển minh rồi đó.

Khi Mi Lâm hay tin sắp phải về kinh quả thật có chút không bằng lòng. Nàng muốn ngắm nhìn Kinh Bắc trong làn mưa xuân tháng Hai, lần này không được toại nguyện, sau này e rằng cũng không còn cơ hội nữa. Nhưng mình vừa mới thành thân với Thanh Yên, tuy rằng chưa cùng nhau uống rượu giao bôi cũng chưa kết phát, nhưng trên danh nghĩa cũng đã trở thành người một nhà rồi, đi cùng hẳn cũng là phải lẽ. Những ý nghĩ này chỉ đơn thuần lướt qua trong đầu nàng, không hề nói ra, Thanh Yên thông báo cho nàng xong, nàng liền vui vẻ sắp xếp đồ đạc chuẩn bị cho chuyến đi.

Nói sắp xếp nhưng thật ra cũng chẳng có gì để chuẩn bị cả, chỉ là mấy bộ y phục mà thôi. Đúng lúc nàng xách hành lý cùng Thanh Yên bước ra khỏi căn phòng mới ở được một buổi tối thì thấy một nam tử cao to lực lưỡng đứng ở bên ngoài. Nam nhân đó khoảng hơn ba mươi tuổi, tướng mạo xấu xí, nhưng ánh mắt rất sáng, cho người ta một cảm giác thật thà chất phác. Mi Lâm nheo mắt lại nhìn, phát hiện ra sự lảng tránh ẩn hiện trong đôi mắt ấy, cảm giác quen quen. Đang cố nhớ lại, thì nam nhân đó lại cung kính hành lễ với nàng, gọi cô nương.

Mi Lâm chợt nhớ ra điều gì đó, hai mắt bỗng mở tròn bất ngờ.

Thi Quý? Thi Quý! Nàng đưa tay giữ lấy hắn ta, không sao nói được thành tiếng, nhưng ánh mắt lại chứa chan niềm vui. Nàng thật không ngờ lại có thể gặp được Thi Quý ở đây, xem ra khoảng thời gian qua của hắn ta cũng không quá tồi, cơ thể rắn rỏi hơn, lưng cũng không gù nữa, trông còn trẻ ra rất nhiều.

Thi Quý ban đầu hơi giật mình, thấy tinh thần nàng vẫn tốt, cũng không kìm được ha ha cười lớn, mãi sau đó mới dè dặt liếc mắt nhìn sang phía Thanh Yên đang âm thầm bên cạnh.

“Người đến đây làm gì?” Thanh Yên đứng cạnh hai người, nét mặt không chút biểu tình thường ngày bây giờ hơi biến sắc, biểu lộ thái độ không vui.

Mi Lâm phát hiện ra giữa hai người này có gì đó không đúng, sau đó liên tưởng đến cảnh tình của ngày hôm qua, trầm ngâm giây lát, cũng đoán ra được phần nào sự tình. Thấy Thi Quý gãi đầu gãi tai chưa biết trả lời thế nào, nàng không kìm được muốn đỡ lời, đành gắng sức kéo hắn tiến gần về phía Thanh Yên, sau đó ra hiệu với Thanh Yên rằng muốn đưa Thi Quý đi cùng lên Kinh.

“Không được, Vương gia không đồng ý đâu.” Thanh Yên lắc đầu chẳng hề do dự, sau đó chuyển vấn đề sang phía Mộ Dung Cảnh Hòa.

Thần sắc Thi Quý bỗng ảm đạm hẳn xuống. Thanh Yên lạnh lùng quay lưng bỏ đi không thèm nhìn.

Mi Lâm không hề tin những lời thoái thác đó của Thanh Yên, nàng cũng không phải người thích lo chuyện bao đồng, nhưng bây giờ Thanh Yên đối với nàng mà nói dù sao với người khác cũng không còn như nhau nữa. Rõ ràng là có thể hạnh phúc, nhưng sao cứ phải từ bỏ vì những người không liên quan?

Nàng đưa tay níu Thanh Yên lại, Thanh Yên quay về đối diện với hai khuôn mặt đáng thương tội nghiệp đang nhìn mình, đột nhiên cảm thấy đau đầu.

“Thôi được, mau mau đi thu xếp hành lý, không theo kịp thì đừng trách ta.” Hắc phiến muện nói, thấy Thi Quý vui mừng hơn hờ chạy đi chuẩn bị, bất giác thở dài. “A Mi, Nàng...” Hắc hiểu tâm ý của nàng, chỉ là có nhiều chuyện không hề đơn giản như mình nghĩ.

Mi Lâm nhìn hắc, cười với vẻ mặt vô tội.

Thanh Yên nhìn nụ cười đó của nàng, trong lòng bỗng thấy hồi hộp, thấp thoáng chút cảm giác bối rối khi bị người khác nhìn thấu. Có lẽ thật ra những chuyện không đơn giản như vậy cũng không phải là nhiều, chỉ là hắc... hơn nữa Vương gia quá phức tạp, nên khiến cho hai người vốn sống đơn giản này chịu giày vò theo họ.

Hắc vẫn biết người con gái này vốn rất thông minh, thông minh đến mức biết lúc nào nên thu hồi ánh hào quang của bản thân, khi nào cần hòa theo nịnh hót, không thua kém ai, nhưng tuyệt đối không thể hiện ra ngoài. Hắc vẫn luôn cho rằng nàng cũng giống bọn họ, mỗi bước đi đều tính toán cẩn kẽ được gì mất gì. Mãi đến hôm qua khi tiến hành hôn lễ, khi nàng nhìn hắc, hắc mới hiểu rõ, thì ra nàng cũng rất giản đơn.

Chỉ là hơn ai hết nàng hiểu rõ mình đang sở hữu những gì, sau đó càng thêm trân trọng những thứ đó mà thôi.

“Đi thôi. Chớ để Vương gia đợi lâu.” Hắc mỉm cười, nắm lấy tay nàng đi ra ngoài.

Từ nay về sau, hắc sẽ cố gắng hết sức để nàng không phải chịu thêm bất kỳ sự tủi thân nào nữa. Lần hồi kinh này đi theo Mộ Dung Cảnh Hòa chỉ có Thanh Yên và Việt Tàn, Mục Dã Lạc Mai thì vẫn mang theo hai nữ thị vệ, Mi Lâm và Thi Quý đi cùng là một sự bất ngờ ngoài dự tính. Lúc Mộ Dung Cảnh Hòa trông thấy Thi Quý cũng có chút ngỡ ngàng, hỏi một câu rằng người đi để làm gì? Thanh Yên chỉ cúi mặt không nói gì, Thi Quý đành gãi gãi đầu lảm bảm nói mình có thể đuổi ma, cũng biết giải tà thuật nữa. Vậy là Mộ Dung Cảnh Hòa cũng không nói thêm gì nữa. Còn Mi Lâm, hắc từ đầu đến cuối không hề nhìn nàng đến một lần, giống như hai người thật sự không còn liên quan gì nữa vậy.

Hồ Dục Thập Thất Kỳ cũng không đi theo, bọn họ vốn đã rời khỏi Kinh Bắc sớm một bước rồi, nhưng phương hướng ngoài Mộ Dung Cảnh Hòa ra không một ai biết.

Vì lên đường gấp gáp, trên đường lại cưỡi ngựa nên không ai trò chuyện gì cả, mọi việc cũng tương đối an bình vô sự. Sau khi lên thuyền đi đường sông, Mi Lâm cả ngày đều ở lại trong phòng dưới khoang thuyền rất ít ra ngoài, thế nên rất ít gặp Mộ Dung Cảnh Hòa và Mục Dã Lạc Mai. Phòng dưới khoang cũng không hề hẹp, ngoài hai nữ thị vệ của Mục Dã Lạc Mai và Việt Tần cùng Thi Quý là ở phòng đôi, thì bốn người còn lại đều ở phòng đơn. Mi Lâm thành thân với Thanh Yên đến nay cũng chưa có ngày nào là chung phòng cả. Nhưng mỗi khi rảnh rỗi là Thanh Yên và Việt Tần lại sang trò chuyện cùng nàng.

Việt Tần thắc mắc về chuyện Mi Lâm nhận lời thành thân với Thanh Yên nên mỗi khi có cơ hội là lại hỏi.

Mi Lâm rất quý Việt Tần, tuy rằng không cố ý giấu giếm, nhưng chuyện này cũng không biết phải nói thế nào, cậu ta dự định sẽ đi theo Mộ Dung Cảnh Hòa, đương nhiên không nên vì chuyện này khiến cậu ta bất mãn với hẳn. Nàng nghĩ đoạn, nhúng nước viết lên mấy chữ: Thanh Yên rất tốt.

Việt Tần nhìn mấy chữ đó ngỡ ngàng hồi lâu, nhớ lại hình ảnh Mộ Dung Cảnh Hòa bóp vỡ chén trà ngày hôm đó, bất giác lẩm bẫm mấy tiếng: “Nhưng... Vương gia rất thích tỉ mà.”

Mi Lâm sững người, quay mặt nhìn về hướng khác.

Bên ngoài cửa sổ, vách núi như đợc gọt giũa, sương mù trôi lững lờ, tiếng vượn nào nè hú lên từng hồi.

Việt Tần ngỡ ngàng nhìn vào ánh mắt nàng, bỗng dung cảm thấy buồn, đang định nói thêm điều gì đó thì thấy nàng ngoảnh lại, mỉm cười.

Hắn là chủ tử, tỉ là nô tài. Nàng nói, sau đó nhìn thấy ánh mắt không hiểu của Việt Tần lại bổ sung thêm một câu: Sau này đừng hỏi những việc như thế này nữa, nghe chưa?

Mãi đến lúc ra về Việt Tần vẫn cảm thấy mơ hồ. Cậu ta trời sinh tính đơn thuần, sao biết đợc trong chuyện này có nhiều uẩn khúc như vậy. Mãi đến khi nhìn thấy Mộ Dung Cảnh Hòa và Mục Dã Lạc Mai thân mật ngồi trên khoang thuyền cuối cùng cũng hiểu ra vấn đề máu chó.

Đại khái là từng bị bắt giam, lại bị biến thành thú săn trong cuộc truy bắt, cậu ta vốn không có hảo cảm với Mục Dã Lạc Mai. Bây giờ thêm vào chuyện của Mi Lâm, trong bụng càng thấy ghét, lập tức kích động tiến đến gần.

Mộ Dung Cảnh Hòa vẫn rất quý cậu ta, vừa nhìn thấy đã gọi lại.

“Tần tử, người cũng qua xem xem giang sơn Đại Viêm ta có khác gì so với Nam Việt không?”

Việt Tần cung kính hành lễ, sau đó mới hững hờ đưa mắt nhìn qua một lượt, lễ phép trả lời: “Bẩm Vương gia, nô tài thấy núi non sông nước đều giống nhau cả, không phân biệt được cụ thể.”

“Ồ?” Mộ Dung Cảnh Hòa bất giác tỏ vẻ hứng thú, cười nói: “Nếu đã giống nhau cả vậy tại sao phải phân Nam để tâm đến. Nghe Mộ Dung Cảnh Hòa hỏi vậy, nghe răng cười để lộ hai chiếc răng nanh nhỏ.

“Bẩm Vương gia, nô tài vừa ở chỗ A... Mi... Mi Lâm cô nương nói chuyện một lát, đang định về phòng thì nhìn thấy Vương gia và Mục Dã Tướng quân ngồi trên này nên muốn lại hỏi xem có việc gì cần sai bảo không.”

Mộ Dung Cảnh Hòa nghe thấy hai từ Mi Lâm, lồng ngực bất giác rung lên, nhưng chú ý thấy Việt Tần đổi cách xưng hô, đang suy ngẫm ý đồ trong đó thì nghe thấy tiếng Mục Dã Lạc Mai nói: “Nàng ta đã gả cho người khác, cho dù là gả ột thái giám thì cũng không thể dùng hai chữ cô nương được!”

Nghe ra ý chế nhạo trong những lời nói vừa rồi, Mộ Dung Cảnh Hòa liếc mắt nhìn sang, đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt đầy khinh miệt của nàng ta, trong lòng không mấy thoải mái, sắc mặt càng trầm xuống.

Việt Tần vô cùng tức giận, nhưng cũng biết không đắc tội được với người này, cậu ta không thềm trả lời, tiếp tục nhìn sang Mộ Dung Cảnh Hòa với vẻ giận dữ, nói: “Vương gia, nô tài vẫn quen gọi là Mi Lâm cô nương, Mi Lâm cô nương, Mi Lâm cô nương.”

Mộ Dung Cảnh Hòa phì cười vì tính khí trẻ con của cậu ta, những bức bối trong lòng cũng dần tan biến. Nhưng khi nhìn thấy sắc mặt khó coi của Mục Dã Lạc Mai hẳn mới phát giác mình có phần thái quá, bèn hắng giọng một tiếng giả vờ như không có gì xảy ra, ngoảnh mặt tiếp tục ngắm cảnh sông nước.

“Người thích gọi thế nào thì gọi như thế đi. Nàng ấy.” Nói đến từ này, tâm trạng vốn có chút thoải mái bỗng lại trầm xuống, lạnh lùng nói: “Nàng ấy chắc chắn sẽ không đẻ bụng đâu.”

Thực ra... hẳn cũng rất thích cách xưng hô này.

Nhận được sự đồng tình của Mộ Dung Cảnh Hòa, Việt Tần không kìm được sự đắc ý, tỏ vẻ thị uy với Mục Dã Lạc Mai, chỉ thiếu mỗi nước khoa chân múa tay. Mục Dã Lạc Mai lại cho rằng không đáng để kỳ kèo với một đứa trẻ như cậu ta, lạnh nhạt hừ lên một tiếng, rồi tức giận bỏ xuống dưới khoang.

Mộ Dung Cảnh Hòa cũng không ngoảnh đầu lại, dường như đã chìm đắm trong cảnh sắc này, không còn chú tâm đến những việc bên cạnh.

Việt Tàn nhìn dáng hấn đứng đó, bất giác nhớ lại thần sắc khi Mi Lâm nhìn ra bên ngoài cửa sổ ban nãy, mơ hồ có cảm giác gì đó giống nhau, khiến lòng cậu ta cũng chua xót vạn phần. Càng đi về phía Nam tuyết cũng không còn nữa nhưng ngày ngày đều mưa. Đến chính Ngọ, mưa cứ róc rách bên ngoài, mãi chiều tối vẫn chưa tạnh.

Ba bữa cơm vốn là phòng nào phòng nấy tự giải quyết. Thanh Yên hầu hạ Mộ Dung Cảnh Hòa ăn xong, lúc quay trở lại thì phát hiện trong phòng mình có người, đẩy cửa vào thì thấy ngay một nồi lẩu nóng hôi hổi ở trên bàn, bên cạnh là mấy đĩa rau xanh thường gặp.

“Tổng quản đại ca cuối cùng cũng về!” Giọng Việt Tàn lạnh lạnh vọng ra, sau đó mới lộ mặt, kéo hấn ngồi xuống bàn. “Mau mau, đói quá rồi.” Vừa nói vừa lấy chân hất cánh cửa khép lại.

Mi Lâm vui vẻ phân bát đũa ọi người, Thi Quý đang xới cơm, nhìn thấy hấn bất giác tay run bần bật, hơi dừng lại, thần sắc thấp thỏm, hình như đang lo sợ sẽ bị hấn quở trách.

Từ trước đến giờ Thanh Yên chưa từng biết đến mùi vị có người đợi về cùng ăn cơm, thường thì vẫn chỉ là một mình một căn phòng lạnh lẽo, quen rồi cũng chẳng sao, hôm nay lại đột nhiên cảm thấy cay cay sống mũi, trong lòng dường như cũng ấm áp hơn nhiều.

Để ý thấy thần sắc của hấn không giống thường ngày, Thi Quý bất giác hoang mang, đặt bát xuống định tiến lên phía trước, nhưng lại không dám.

“Ăn cơm một mình cảm thấy rất tủi thân.” Việt Tàn vẫn đang hưng phấn vì được dùng cơm cùng mọi người cũng không để ý đến thần sắc khác lạ của hai người, nhanh miệng giải thích. Cậu ta vốn cũng có chút sợ hãi sự hi nộ không ra mặt thường ngày của Thanh Yên và cả ánh mắt nhìn người khác lúc nào cũng thấp hèn hơn mình của hấn, nhưng vì quan hệ của hấn và Mi Lâm nên cũng có nhiều phần thân thiết. “Đệ thích náo nhiệt, người càng đông càng vui. Tổng quản đại ca đừng có tức giận nha, đây là chủ ý của đệ, Quý đại ca là do đệ mời đến.” Thì ra Việt Tàn mới đầu chỉ muốn đến cùng ăn với Mi Lâm, Mi Lâm lại sợ rằng đợi đến khi Thanh Yên trở về thì canh cũng nguội mất rồi, nên mới nảy ra ý định gọi mọi người cùng ăn lẩu, vì vậy Việt Tàn cũng gọi cả Thi Quý đến.

Sự nghiêm túc trên sắc mặt Thanh Yên không còn nữa, mỉm cười nói: “Nhu này cũng vui. Lâu rồi ta không dùng bữa cùng người khác.” Nói xong, lại gần chỗ Mi Lâm ngồi xuống, đón lấy đôi đũa nàng đưa, chủ động gấp mấy miếng đậu phụ cho vào trong nồi.

Thi Quý thấy vậy cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, xới thêm cơm, hai tay cung kính đưa lại cho hắn.

“Quý đại ca, huynh còn e ngại như thế bữa cơm này ăn sẽ không còn ngon miệng nữa đâu.” Việt Tàn cười hì hì ton hót thêm mấy câu.

Thi Quý nghe vậy ngượng đỏ mặt, lẩm bầm mấy câu, nhưng cũng không còn dè dặt như ban đầu nữa. Mi Lâm vốn là người nhạy bén, trông thấy tai Thanh Yên hơi đỏ, trong lòng mỉm cười bất giác vui hẳn lên. Nàng cũng không rõ sao hai người lại có thể ngồi với nhau, nhưng nếu như cả hai đều chân thành thì âu cũng là điều tốt đẹp.

Việt Tàn vốn là một cô nhi. Sau khi Thi Quý gửi thư đến vương phủ, Thanh Yên từng phái người đến nhà hắn điều tra sự tình, hay tin song thân hắn đã sớm từ trần, thế tử lại tái giá. Nói như vậy, bốn người bọn họ đều là những người cô đơn không nơi nương tựa, tuy rằng lai lịch lẫn thân phận không giống nhau nhưng hôm nay tề tựu tại đây lại không hề thấy có chút gì xa lạ.

Mi Lâm không nói được, Thanh Yên có thói quen khi ăn cơm không nói chuyện, Thi Quý thì ít nói, vì thế mà chỉ nghe thấy giọng nói líu lo của một mình Việt Tàn, ấy vậy nhưng cũng đủ náo nhiệt.

Bữa cơm sắp tàn thì nghe thấy cửa cách một tiếng, mở toang.

“Thanh Yên...” Tiếng gọi của Mộ Dung Cảnh Hòa vọng vào nhưng đột nhiên dừng lại vì nhìn thấy cảnh tượng trong phòng.

Lúc này Mi Lâm đang gấp một miếng cá cho Thanh Yên, Việt Tàn đang đùn đẩy cho Thi Quý miếng thịt, Thi Quý lại vội vàng khước từ. Trông thấy sự xuất hiện của Mộ Dung Cảnh Hòa, mấy người bỗng sững lại.

Thanh Yên phản ứng rất nhanh, vội vàng đặt bát đĩa xuống đứng dậy, dường như muốn chắn trước Mi Lâm.

“Vương gia.” Hắn có chút nghi hoặc. Giờ này đang là giờ dùng cơm trưa, không biết có chuyện gì gấp gáp mà Vương gia lại đích thân đến gọi. Nhưng cho dù là vậy, hắn vẫn không chút chậm trễ chuẩn bị ra ngoài.

Sau đó, Mộ Dung Cảnh Hòa bước vào.

“Ăn xong đi đã.” Hắn nói, bản thân lại đi vào ngồi xuống cạnh giường Thanh Yên. Trong phòng không còn chiếc ghế trống nào nữa, ngoài giường ra thì quả thật cũng không còn chỗ nào để ngồi.

Ba người còn lại đến lúc này mới kịp hoàn hồn, đồng loạt đứng dậy.

Mộ Dung Cảnh Hòa ra hiệu cho họ tiếp tục, không cần để ý đến hấn nhưng Thanh Yên đâu thể làm vậy, lập tức đi pha ấm trà nóng cho hấn, sau đó mới quay lại bàn ăn.

Có một vị hung thần ngồi bên cạnh nhìn họ như vậy, bốn người làm sao có thể tùy ý như ban đầu được, không khí trong phòng cũng trở nên gượng gạo, ngay cả Việt Tàn hay cười hay nói cũng im lặng hấn đi, ngoài liên tục gấp thức ăn cho Thi Quý ra cũng chỉ biết cắm cúi ngồi ăn.

Mi Lâm ngồi quay lưng lại với giường cảm nhận không khí một cách rõ nét nhất, cả người mất tự nhiên, ngồi không yên, nuốt thức ăn cũng không thấy ngon.

Một hồi sau, Thanh Yên không chịu được nữa, đặt bát đĩa xuống trong khi ba người còn lại vẫn nhìn về phíanam nhân vừa chậm rãi uống trà, vừa nhìn chăm chăm vào họ với ánh mặt nghi hoặc.

“Ta đủ rồi, mọi người ăn xong thì trở về nghỉ ngơi, không cần phải thu dọn.” Hấn dịu dàng nói với Mi Lâm, ánh mắt chứa đầy sự an ủi, xong liền đứng dậy nói: “Vương gia, chúng ta ra ngoài nói chuyện được không?”

“Không sao, ở đây nói cũng được.” Mộ Dung Cảnh Hòa lại bình chân như vại, không hề có ý định đứng dậy, ánh mắt thấp thoáng về cộc cằn.

Thanh Yên hiểu rằng những cử chỉ ban nãy của mình khiến Vương gia không vui, nhưng hấn ta cũng không phủ nhận mình quả thật là cố ý làm vậy. Trông thấy Mi Lâm từ khi Mộ Dung Cảnh Hòa bước vào đến giờ đều cúi thấp đầu không còn tươi cười như trước, hấn thở dài trong lòng nhưng cũng không biết làm thế nào cho phải, chỉ đành đứng lên phía trước giúp nàng che lại ánh mắt của Mộ Dung Cảnh Hòa.

Mộ Dung Cảnh Hòa nhếch mép cười, hấn đương nhiên nhìn ra ý đồ của Thanh Yên nhưng không hề nói gì, chỉ lạnh lùng: “Từ ngày mai đến phòng lớn dùng bữa, không được ăn ở phòng nhỏ dưới khoang như thế này, người khác không biết lại trách bản vương bạc bẽo với thuộc hạ.”

Thanh Yên kính cẩn đáp ứng, tự nhủ trong bụng đích thân đến chỉ vì chuyện này sao, Vương gia ngài cũng quá ư chuyện bé xé ra to rồi đó.

Việt Tàn ngược đầu nhìn Mi Lâm đang ngẩn ngơ và Thi Quý chân tay luống cuống, không kìm chế được tính hay chuyện của mình, chêm vào, cười nói: “Ý của Vương gia là bọn nô tài có thể cùng dùng bữa với ngài?” Mấy ngày gần đây tuy rằng cậu ta có học được chút quy tắc, nhưng từ nhỏ không người dạy bảo, ý thức về tôn ti trật tự cũng chưa được trau dồi, đối với Mộ Dung Cảnh Hòa thì ngưỡng mộ kính trọng nhiều hơn là sợ sệt.

Thanh Yên chau mày, đang định quở trách cậu ta không biết quy củ thì không ngờ Mộ Dung Cảnh Hòa lại phá lên cười.

“Không sao, vậy thì từ ngày mai đều đến cùng dùng bữa với bản vương đi.”

Việt Tần cười khanh khách lén nhìn sang Mi Lâm, thấy nàng mím chặt môi, trong lòng lại sâu nảo, hận không thể tự ình một bạt tai, chỉ là bây giờ có hối hận cũng không kịp nữa rồi.

Mưa vẫn dầm dề, đến ngày thứ hai không những không ngớt mà còn to hơn. Việt Tần là người Nam Việt, nghe cậu ta kể khí hậu Nam Việt thường như thế này, cho nên không chút gì tỏ vẻ không quen cả, cả ngày đi hết phòng nọ đến phòng kia, cũng thường thường chạy lên mạn thuyền dầm mưa, không lúc nào chịu ngồi im một chỗ, nghịch ngợm như chú khỉ con.

Nhưng sắc mặt của thuyền trưởng lại không hề tốt đẹp gì, ông nói buổi chiều sẽ đi qua bãi Li Đồ, nơi này địa hình vốn hiểm trở, bãi đá ngầm rất nhiều, bình thường đi qua cũng phải rất cẩn thận, thời tiết cứ mưa không dứt thế này chỉ sợ càng nguy hiểm. Bây giờ chỉ còn cách gia tăng tốc độ cho kịp đầu giờ chiều đến được đó, lợi dụng khi trời còn sáng đi qua sẽ bớt nguy hiểm hơn nhiều. Chuyện này chẳng ai có thể giúp đỡ một tay, vì vậy mọi người cũng không thêm nghĩ đến.

Mi Lâm từ trước đến giờ vốn thận trọng, sau khi nghe những lời đó liền đi tìm thuyền trưởng xin ít giấy dầu bọc hết y phục của mình và ba người kia lại, rồi nhét vào trong hành lý của mỗi người một cây châm lửa đề phòng bất trắc. Còn Mộ Dung Cảnh Hòa và Mục Dã Lạc Mai thì không cần nàng phải bận tâm.

Thanh Yên thấy vậy nghĩ ngợi giây lát, quyết định cẩn thận vẫn hơn, rồi làm theo cách đó giúp Mộ Dung Cảnh Hòa bọc lại những vật quan trọng. Mộ Dung Cảnh Hòa trông thấy có chút kỳ lạ, tùy tiện hỏi, nghe được việc này xuất phát từ sự thận trọng của Mi Lâm thì không còn ý định trêu đùa nữa, ường lòng vừa mềm mại lại vừa xót xa, còn có cả sự đố kỵ khó nói.

“Nàng ấy vẫn thường rất tỉ mỉ...” Hắc lảm bảm một mình, nói xong lại đưa ánh mắt nhìn về những giọt mưa như những viên trân châu bên ngoài cửa sổ, nhớ lại những chuyện đã qua, đôi mắt bất giác rơi vào một vùng mênh mông.

Thanh Yên ngẩng đầu nhìn hắc, không nói gì thêm, thực ra cũng chẳng biết nói gì.

Đến khi ăn trưa quả nhiên mọi người đều tè tịu lại đông đủ, từ sau khi rời khỏi Kinh Bắc cũng chưa có dịp nào nào nhiệt như này cả. Theo ý của Mộ Dung Cảnh Hòa, tất cả mọi người đều ngồi chung một chiếc bàn lớn dùng bữa, không phân tôn ti trật tự, đến cả hai nữ thị vệ của

Mục Dã Lạc Mai cũng được cho gọi đến cùng ăn.

Mục Dĩ Lạc Mai cảm thấy hơi kỳ lạ, khi nàng ta hành quân đánh trận cùng ăn cùng ngủ với tướng sĩ, cũng không phải không thể chịu đựng được, nhưng cứ ngược lên là nhìn thấy Mi Lâm, trong bụng vẫn cảm thấy không thoải mái. Tự bản thân nàng ta cũng không biết vì sao lại không ưa người con gái này. Chẳng lẽ là do bản mệnh xung khắc?

Mi Lâm nào có để tâm đến suy nghĩ của nàng ta, vì Thanh Yển phải hầu Mộ Dung Cảnh Hòa, nàng lại phải ngồi bên cạnh Thanh Yển, nên chỉ cách Mộ Dung Cảnh Hòa một người mà thôi. Điều này vốn cũng chẳng có gì, nàng nghĩ rằng mình và hắn cũng không còn quan hệ gì nữa thì cũng không nhất thiết cần phải tránh mặt. Chỉ là mỗi khi nàng nhìn thấy Thanh Yển vì phải hầu hạ hắn mà không ăn được gì, không kìm lòng được gấp thức ăn bỏ vào bát cho Thanh Yển, lại thấy như cánh tay gấp thức ăn đó bị thú dữ theo dõi vậy, cảm giác nguy hiểm tự nhiên dâng trào.

Nàng thầm ảo não, nghĩ bụng chàng hiện tại cũng không còn là chủ nhân của ta nữa, ta thích làm gì thì làm. Cho nên, kèm theo cảm giác toàn thân run rẩy, thức ăn càng gấp càng nhiều, chẳng mấy chốc, bát cơm của Thanh Yển xếp thành một đỉnh núi nhỏ.

“Đủ rồi, A Mi.” Những người khác không hề lên tiếng, Thanh Yển ái ngại nói.

Mi Lâm ngẩng đầu lên đúng lúc nhìn thấy ánh mắt có chút chán nản của Thi Quý, tự dung thấy hổ thẹn, lại nhìn thấy miếng đùi gà trong bát hắn mãi chưa thấy ăn, đột nhiên đứng dậy gấp lại đưa đến bát của Thanh Yển. Chỉ là bát cơm Thanh Yển đã quá đầy, không đặt thêm được nữa, nàng đàn người trong giây lát, định chia bớt chỗ thức ăn đó sang bên bát của mình, nhưng trên đĩa vẫn còn đang gấp thức ăn.

Mọi người trong bàn đã sớm giương mắt dò dẫm vì những cử chỉ của Mi Lâm, ngay cả Việt Tần cũng không kìm chế được kinh ngạc đến nỗi rơi cả đĩa, cúi xuống nhặt mà mãi hồi lâu vẫn chưa xong, chỉ là nhìn thấy chiếc ghế nơi hắn ngồi lạch cạch động dậy không ngừng. Thi Quý ngồi bên cạnh nhưng lại không phát giác ra điều gì, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn miếng đùi gà kia.

Cảnh tượng này quá kỳ dị, Mộ Dung Cảnh Hòa không kìm được cười phá lên, dùng đĩa lấy bớt thức ăn trong bát Thanh Yển chuyển sang mình. Miếng đùi gà trên đĩa Mi Lâm cuối cùng cũng có chỗ đặt, nhưng đồng thời là sự sững sờ của mọi người. Việt Tần vừa mới ngồi dậy ối một tiếng rồi lại tiếp tục cúi xuống.

Thanh Yển lúng túng, không dám làm gì Mộ Dung Cảnh Hòa, chỉ biết lờ mờ sang nhìn Thi Quý ngồi đối diện nhưng vẫn cúi xuống gặm miếng đùi gà đó, nghĩ rằng bát của Vương gia nhiều thức ăn như vậy rồi, chắc không cần mình phải hầu hạ nữa.

Thi Quý thấy vậy, sắc mặt lo sợ cũng dịu đi phần nào, ngây ngô cười.

Vì Thanh Yên cúi thấp xuống, nên Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn thấy rõ ràng điệu bộ nho nhã từ tốn khi ăn của hắn, cả sắc mặt xanh mét và ánh mắt sắc bén của Mục Dã Lạc Mai đang nhìn về phía Mi Lâm. Nàng ngó người ra, sau đó lặng lẽ thấp đầu cắm cúi ăn, không còn gấp thức ăn cho bất kỳ ai nữa.

Cạch! Tiếng đĩa đập xuống bàn khiến mọi người giật mình.

“Ta trước giờ không hề biết chàng còn có thói quen ăn chung thức ăn với nô tài đó, Vương gia ngài cũng thật quá dễ dãi.” Mục Dã Lạc Mai cười nhạt nói, phá vỡ không khí yên ắng của bữa cơm.

Những lời này đều như giấu đao giấu kiếm bên trong, chớ nói Mộ Dung Cảnh Hòa, ngay cả đến Thanh Yên cũng biến sắc mặt. Mi Lâm bất giác nắm chặt đôi đũa trên tay, kìm nén sự phẫn nộ trong lòng, nàng cũng biết mình không được tạo thêm phiền phức cho Thanh Yên. Trước đây nàng là nô tài của Mộ Dung Cảnh Hòa, tất phải nhẫn nhục chịu đựng, bây giờ trên danh nghĩa đã là thê tử của Thanh Yên, càng phải tiếp tục chịu đựng. Xét cho cùng, đời này đều phải mãi nhẫn nhục như thế này mà thôi...

“Thanh Yên từ nhỏ đã theo bản vương, cảm tình thân thiết như huynh đệ, đừng nói là ăn chung một bát cơm, ngày trước bản vương gặp nạn, trọng thương không thể ăn được đều nhờ vào Thanh Yên nghiền nát lương khô bón cho ta ăn, ta mới có thể sống sót đến ngày hôm nay.” Mộ Dung Cảnh Hòa đặt bát xuống bàn ung dung nói, ngữ khí có chút không hài lòng. “Hôm nay chỉ là ăn chút thức ăn trong bát của hắn ta, đâu có gì kỳ lạ?” Nói xong, dừng lại giây lát, cười: “Lạc Mai, hai chữ nô tài này không phải ai cũng có thể tùy tiện gọi được đâu.” Câu nói này đầy ý cảnh cáo.

Ngoài Thanh Yên vẫn đang cắm cúi gặm miếng đùi gà trong bát không nói năng gì, những người khác đều ngẩn người vì những lời vừa rồi của Mộ Dung Cảnh Hòa. Thi Quý và Việt Tần lần đầu tiên nhìn thấy hắn tỏ rõ sự uy nghiêm của một Vương gia, rõ ràng vẫn là tươi cười nhưng lại khiến người khác phải e sợ. Riêng Mi Lâm đã chứng kiến nhiều mặt tính cách trong con người hắn nên không lạ lẫm gì với những biểu hiện này, chỉ là nàng không ngờ rằng Mộ Dung Cảnh Hòa lại coi trọng Thanh Yên đến như vậy. Nhưng người ngạc nhiên nhất lại là Mục Dã Lạc Mai.

Nàng ta vừa uất ức khi thấy Mộ Dung Cảnh Hòa vì một tên nô tài mà làm mình mất mặt trước nhiều người như vậy, lại vừa bái phục sự uy nghiêm hiem hoi ở hắn, nhất thời thấy trong lòng rối loạn, bộc phát thì thấy không được, mà không phát tiết thì cũng không xong.

Đúng lúc này, trên thuyền có chấn động mạnh, chén bát trên bàn va vào nhau lách cách, mọi người đều theo phản xạ nắm chặt lấy thân bàn mới không bị ngã.

Thuyền trưởng vội vã chạy lại.

“Đi vào bãi Li Đồ rồi.”

Bãi Li Đồ, chín bãi mười tám khúc cong, ý nói rằng bãi Li Đồ được tạo thành bởi chín bãi nhỏ, trong mười dặm ngắn ngủi lại có khoảng mười tám khúc quanh, hơn nữa do ảnh hưởng của thời tiết sẽ có sự biến đổi khôn lường.

Mưa liên tiếp mấy ngày liền, nước lên rất cao, bãi đá ngầm dày đặc, khi xuyên qua khúc cong thứ hai đuôi thuyền bị quét qua mỏm đá, vỡ mất một mảng lớn. Mặc dù thuyền trưởng và các thủ hạ đều là người giàu kinh nghiệm, nhưng lúc này đều thấy lo lắng vô cùng.

Mi Lâm ngồi trên giường trong phòng, tay nắm chặt hành lý, im lặng để ý động tĩnh bên trên. Có lẽ đã trở thành thói quen, những khi sắp phải đối đầu khó khăn nàng luôn cố gắng làm tốt các công tác chuẩn bị, quyết không chờ đợi vào sự may mắn.

Ngược lại, những người khác ai làm gì vẫn làm việc đó, chẳng ai lo lắng như nàng cả. Việt Tần thậm chí còn chạy lên mạn xem cảnh tượng thuyền bị bãi đá ngầm phá hỏng.

Lúc này là đầu giờ chiều, Thanh Yên vẫn giống thường ngày ở lại bên cạnh Mộ Dung Cảnh Hòa, mà Mộ Dung Cảnh Hòa lại đang cùng Mục Dã Lạc Mai xem xét tình hình chiến sự. Hai nữ thị vệ của Mục Dã Lạc Mai cũng ở đó, chuẩn bị tinh thần trả lời những câu hỏi dường như có vẻ dễ nhưng lại rất khó của hai người.

Thi Quỷ thì không tiện vào trong, đành ngồi bên ngoài.

Sự việc xảy ra quá đường đột khiến mọi người đều không kịp chuẩn bị. Những bãi đá ngầm chằng chịt trong nước phá nát con thuyền lớn vốn đã bị những gò đá nhấp nhô làm rạn vỡ, sau đó kéo chìm xuống.

Khi Mi Lâm cảm thấy bất ổn đang định ra khỏi khoang thì thuyền bỗng chao đảo khiến nàng ngã nhào ra ngoài cửa. Nàng không nghĩ ngợi gì nhiều, tóm lấy chân giường, khoác hành lý lên vai, gắng sức phá cửa sổ lao ra ngoài.

Mưa gió vẫn giạt từng hồi mãnh liệt khiến nàng nghiêng ngã, đang định tiếp đất thì bên dưới đã không nhìn thấy sàn thuyền đâu nữa. Phía trước chỉ thấy một nửa con thuyền đang dần dần chìm xuống nhưng nàng không còn sức để lao đến, chỉ đành ùm một tiếng nhảy xuống dòng nước lạnh bên dưới. Cũng đúng lúc này, bốn bề dấy lên những tiếng hô hoán cùng với tiếng rơi xuống nước, hiển nhiên những người khác trên thuyền cũng đều gặp nạn.

Dòng nước chảy hình xoắn ốc, bên dưới dường như có muôn vạn cánh tay kéo nàng xuống. Mi Lâm tuy rằng thủy tính không đến nỗi tồi, nhưng trong tình

thế bất ngờ này cũng suýt nữa thất thế, đến khi nàng lấy hết sức bình sinh bơi vào bám lên mỏm đá bên bờ thì cũng đã sức cùng lực tận.

Nàng ngoảnh lại tìm những người khác, mới đầu chiều, mưa tuy rằng khá to nhưng trời vẫn còn sáng, với nhãn lực của nàng cũng đủ để quan sát được mấy người đang đấu tranh với dòng nước.

Đầu tiên là Mộ Dung Cảnh Hòa, một tay ôm chặt lấy Mực Dã Lạc Mai đang run rẩy, một tay nắm lấy một mảnh vỡ của thân thuyền cố gắng bơi đến bãi hoang phía đối diện. Thanh Yên nhấp nhô trên mặt nước, lát lại không nhìn thấy đầu nữa, một hồi lâu vẫn chưa thấy nổi lên. Mi Lâm lo lắng, đang định xuống nước thì lại thấy hấn nhô lên, trên lưng là Thi Quý. Việt Tàn thì đang được hai người thủy thủ diu lên bờ. Còn hai nữ thị vệ kia thì đang ôm chặt mảnh ván thuyền trôi dạt trên dòng nước, sắc mặt trắng bệch sợ hãi, mấy người thủy thủ cũng đang bơi ra phía họ.

Có một hành lý bồng bênh trước mặt, Mi Lâm tiện tay tóm lấy. Nàng biết lần này tuy rằng nguy hiểm nhưng đại khái sẽ không có chuyện gì xảy ra, thờ dãi, một cảm giác cô độc bồng trôi dấy.

Không người bận tâm, cũng chẳng có ai để bận tâm. Quanh đi quẩn lại, nàng vẫn chỉ cô độc một mình.

Ảnh mắt cười chua xót, nàng treo hai hành lý trên vai lên cành cây cạnh đó rồi nhảy xuống dòng nước. Bên tai nghe thấy có người kinh ngạc nàng cũng không hề bận tâm, gắng sức bơi đến trung tâm dòng nước nhặt lấy hành lý đang bồng bênh trôi.

Đến lúc mọi người lên hết trên bờ bắt đầu định thân lại mới phát hiện ra hình như còn thiếu một người.

“A tí đâu?” Việt Tàn gọi lớn.

Liền sau đó, những người khác cũng lập tức phát hiện Mi Lâm không thấy đâu cả. Nàng vốn rất im lặng rất dễ bị lãng quên, cho nên có biến mất cũng chẳng mấy ai nhận

Mọi người đều bất giác nhìn xuống dòng nước chảy xiết thấy không còn bóng người bên dưới nữa mới chia nhau tỏa ra nhiều phía tìm kiếm. Việt Tàn sốt ruột đến mức hai mắt đỏ hoe, cậu ta vốn bơi không giỏi, vừa này là được người khác cứu giúp, bây giờ lại muốn nhảy xuống nước tìm Mi Lâm.

“Đừng làm bừa!” Thanh Yên quở trách nói, đồng thời đưa tay ra giữ lấy Việt Tàn đẩy về phía sau.

Việt Tần òa khóc, cổ vung vẩy đòi xuống nước tìm Mi Lâm. Những người khác thấy vậy đều ngỡ ngàng, đặc biệt là thuyền trưởng, nghĩ việc liên quan đến mạng người, chuyện này phiền rồi đây.

Thanh Yên bị cái tính khí trẻ con của Việt Tần quấy cho dở khóc dở cười, gõ nhẹ lên đầu cậu ta, lạnh lùng nói: “A Mi sẽ không sao đâu, còn chưa đến mức ngươi phải khóc tang.”

Việt Tần không khóc nữa, tiếng khóc được cậu ta kìm lại với tốc độ rất nhanh. Việt Tần đưa tay áo ướt sũng lên lau mắt, đúng lúc muốn hỏi Thanh Yên chắc chắn là vậy sao thì nhìn thấy Mộ Dung Cảnh Hòa đi đến tảng đá trắng sát nguồn nước.

Bên trên tảng đá là mấy túi hành lý, trong đó có hai cái được nổi lại bởi một chiếc túi thơm màu đỏ hạnh, bên dưới túi thơm là một đồng tâm kết buộc lệch.

Người khác có lẽ không biết, nhưng Thanh Yên thì nhận ra ngay hai túi hành lý đó là của hắn và Thi Quý. Mi Lâm buộc hai túi lại với nhau dụng ý cũng rất rõ ràng.

Mộ Dung Cảnh Hòa mở lần lượt những túi hành lý đó, xác định lại chủ nhân trong đó chỉ thiếu mỗi của Mi Lâm. Sắc mặt hắn có chút âm trầm, ánh mắt nhìn sang bờ vách núi hiểm trở phía đối diện. Mũi bàn chân vung lên không trung khiến một mảnh gỗ đang trôi bị đá về phía trung tâm dòng nước, người run lên, ngay sau đó định lao xuống dòng nước.

Thanh Yên chú ý từng cử chỉ của hắn, khi hắn đang ngắm nhìn vách núi bên kia thì đã đẩy Việt Tần về phía Thi Quý đang dần phục hồi, nhào lên phía trước ngăn Mộ Dung Cảnh Hòa lại.

“Vương gia, hãy để nàng ấy đi.” cố chấp đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của Mộ Dung Cảnh Hòa, Thanh Yên tuy rằng vì lạnh mà sắc mặt có phần căm căm trắng bệch, nhưng biểu tình vẫn bình tĩnh như thường, không hề có chút nao núng. sang: “Nói gì thì người ta cũng vừa mới thành thân với người, người có thể chấp nhận được nàng ta không nói không rằng bỏ người mà đi?” Khi nói câu này, viên đá dưới chân hắn đã sớm bị nghiền thành từng mảnh vụn.

Thanh Yên nghe vậy bỗng mỉm cười, nhìn túi hành lý được buộc lại bằng túi thơm trên tảng đá, chậm rãi gật đầu khẳng định. Không cần nhiều lời, tuy rằng hắn không thể ngờ được rằng Mi Lâm lại rời đi như thế này, nhưng nếu đúng là nàng muốn như vậy thì sao hắn lại phải ngăn cản chứ? Thực tế trong lòng hắn cũng hiểu rõ, vào những giây phút quyết định, nếu phải lựa chọn nàng và Vương gia, thì hắn vẫn lựa chọn Vương gia. Mà giữa nàng và Thi Quý, rất rõ ràng hắn cũng sẽ chọn Thi Quý. Nếu đã như vậy thì hắn sao có thể nhẫn tâm ép buộc nàng ở lại Vương phủ đầy rẫy nguy hiểm này.

Đôi mắt với một thủ hạ từ trước đến giờ chưa từng biết đến kháng lệnh, mãi hồi lâu, mãi đến khi cơ thể không chịu được sự giá lạnh nên hắt xì hai tiếng, hẳn mới quay người lại: “Tùy người.”